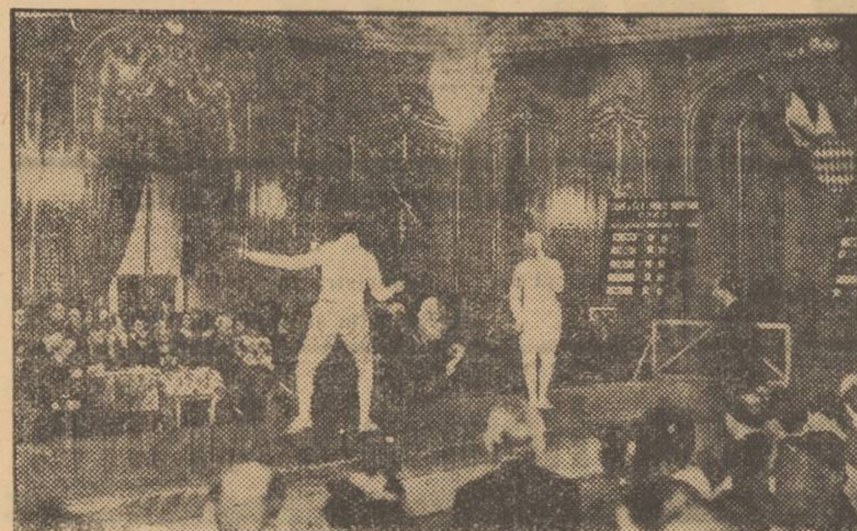
♦ bloc-notes ♦

La ordinea zilei...

...este scrima. Iată o întâlnire din cadrul matchului Italia-Franța, care s'a disputat la Monte Carlo

Pe o stancă neagră...

Pe o stâncă neagră, lângă Herăstrău,
Unde nu mai curge, nici un fel de râu,
Plânge și suspină de un ceas conița,
Rumenă și suavă, albă ca alvița.
Plânge. Lacrimi calde a vărsat un litru,
Fiindcă soțul dânsei, care e arbitru,
A plecat aseară, tocmai la Vaslui
Ca să arbitreze. Vai de capul lui!
Vasluienii, Doamne! foarte arțăgoși,
La un match de football, sunt cu toți nervoși,
Țipă, zbiară, urlă, svârle cu pietroaie,
Și pe biet arbitrul, săr ca lupii, droaie.
La Vaslui, acolo, a plecat Mitică...
«Doamne! — spune Leana — tare mi-este frică
L-am lăsat să plece, soțul meu ideal
Și-acum cine știe, dacă 'ntr'un spital
Nu-l vor duce mâine, crunt lovit la mir...
Gândul mi se 'ndreaptă și la cimitir!».

Leana stinge lampa — tot n'avea petrol —
Și închide geamul chiar și la subsol
Iar apoi se culcă. Dar pe pat cum pică,
Jos în fundul curții, latră Azorică.
Leana în superba-i pijama albastră,
S'a sculat și iute trece la fereastră:
— «La castel în poartă, oare cine bate?
Tu ești ăla care mi-ai dat rochea 'n rate?».
— «Eu sunt dragă Leano, soțul tău iubit,
Eu și dela gară, mă întorc rănit.
Dar deschide poarta, rănile mă dor,
Uite-l, cu ciomagu, vine-un spectator».
Leana tace-o clipă, mai înghite'n sec,
Iar apoi furioasă ca și un berbec:
— De ești tu acela, nu-ți sunt soață eu,
Acum îți fac ochii, ca un curcubeu!...
Du-te la bătaie, pentru football crapi
Și-ți va fi mormântu'ncoronat cu napi».
— Dar deschide Leano, spectatorii 's răi
Uite, mi-e tot trupul numai vânătăi».
— Cară-te mai iute, ce, n'auzi Mitică?
Vezi că-l pun pe tine și pe Azorică!».
Poarta-i ferecată, cum să stea afară?
A plecat Mitică, fuga înspre gară
Și ținându-și mâna strânsă pe-un cucui
S'a urcat de grabă'n trenul de Vaslui...

Matchul a fost iute, jocul a fost dur,
Au venit la football sate dimprejur,
A fost joc de clasă cu multe fracturi,
Pietre aruncate și înjurături...
După-un ceas jumate cât s'au războit
Crâncen, musafirii, tot au biruit.
Și Mitică bietul, fu nenorocit:
La Vaslui, terenul, nu e îngrădit...

Și astfel Mitică, cum vedeți prea bine,
A salvat familia, dela o rușine,
A salvat onoare, cinste și orgoliu
Cu-o nimica toată: Leana e în doliu...

A. Nol

Suntem eminamente optimiști...

România este o țară eminamente agricolă. Românii însă, nu sunt eminamente agricultori.

Dela un timp, au devenit sportivi. Ocupațiunea aceasta este foarte lăudabilă. Mai are încă nevoe de mici retușeri. Nu suntem încă eminamente sportivi. Dar suntem, în materie de sport, eminamente optimiști...

Toți sportivii români (agricultori eminamente, sau nu...) sunt eminamente optimiști. Nu au nici-o grije. Nu-i sperie nimic. Orice, oricât de greu și intangibil, li se pare posibil.

Am disputat campionate europene, la box, și-am cucerit câteva titluri. Acum, iar vrem un stoc de campionate.

La football, ne-am repezit și mai departe. Am încercat campionatul mondial, de două ori, și-am rătăcit în căutarea lui (o dată) până pe drumurile bătute cândva de Columb și Americo Vespuci...

La celelalte sporturi, am avut pretenții ceva mai reduse. N'am fost pesimiști. Ferească Dumnezeu. Ne-am mulțumit însă cu titluri balcanice sau cu victorii asupra unor țări vecine cari, în majoritatea cazurilor, ne-au fost incontestabil superioare.

Suntem optimiști... Eminamente optimiști. Optimismul acesta nu se leagă numai de trecut. Afișem pentru viitor aceiaș nepăsare suverană și aceleași năzuinți pe cari valoarea noastră reală nu le justifică.

Am vrut să batem pe canadieni la hockey pe ghiață și ne-am plimbat, de pomană, la Londra. Ne-am întors de acolo cu haine englezești (pentru câțiva oficiali) și cu un «caz Radian».

Credeți că am renunțat?... La anul, ne ducem iarăși. Cu siguranță.

Ne-am prezentat de pomană la campionatele amatoare de box ale Europei, la Budapesta. Ne-am întors de acolo cu conturi în neregulă (pentru câțiva oficiali) și cu înfrângeri concludente.

Credeți că am renunțat?... La anul ne ducem iarăși. Cu siguranță.

Ne batem pe toate fronturile: la atletism, la tennis, la rugby, la ping-pong, la handball... La orice...

Dintre toate sporturile, doar footballul are rosturi justificate în deplasările pe cari le face. Dela simplele matchuri internaționale de club, până la tentativele pe cari le face anual, în campionatul mondial. Fiindcă footballul a atins la noi o valoare care nu-l face ridicol, oriunde hotărăște să se prezinte. Fiindcă footballul are la noi un stat de serviciu și o organizare pe cari niciunul din celelalte sporturi nu are pretenția — credem — că le poate apropia.

La celelalte sporturi nu avem nici suficientă valoare momentană, nici suficiente titluri, nici suficientă organizare, pentru ca să putem încerca victorii în campionate europene sau mondiale.

Și, totuși, ne prezentăm. Ne prezentăm mereu. Oriunde, și oricând. Dece?... Fiindcă suntem sportivi eminamente optimiști. Fiindcă vedem numai victorii mondiale, peste tot, și nu ne sperie nimic.

Iată, de pildă, acum. Ne paște perspectiva (și riscurile) jocurilor atletice inter-balcanice, cari vor avea loc în Septembrie în Capitală, și campionatul amator de box al Europei, la care ne vom prezenta (bine înțeles!...) în Mai, la Milano.

Sunt două încercări cari implică temeritate și riscuri importante?.. Desigur. Și totuși, oficialii răspunzători pentru cele două încercări, sunt calmi, surâzători și siguri. Siguri de victorie. Bine înțeles.

Credeți că se agită?.. Nici gând. Credeți că pregătesc echipele cari vor reprezenta România în cele două probe, că au emoții și grije de selecționare și pregătire?...

Fiți serioși.

Se întrunesc odată pe săptămână în ședințe de comitet, își strâng mâna, se interesează reciproc de sănătate, și discută. Ba nu. Au și o oarecare grije. «Federația Română de Atletism» este îngrijorată de... afișul organizării (i-a dedicat exclusiv ultima ședință), iar «Federația română de box» cugetă... cine să însoțească (pe gratis) echipa, la Milano.

Pregătirea echipelor, selecționarea și rezultatele nu furnizează nici o grije.

Dece?... Fiindcă suntem optimiști. Fiindcă suntem eminamente optimiști. Fiindcă n'am reușit încă să realizăm un control pudic al acestui optimism general, care ne plimbă pe drumuri pe cari n'avem încă ce să căutăm..

George Fulga

Celebritate...

Max Schmelling este asediat de ziariști, la New-York, iar declarațiile sunt, în acelaș timp, transmise prin două microfoane

Confrații din presa bucureșteană au avut eri o impresionantă grije de «Culise». Ne-au furnizat nizat câteva «mostre» de subiect, cari ne-au anulat pentru o zi, grija buclucașe pe care ne-o produce zilnic această rubrică.

Primul dintre confrații furnizori pe ziua de ieri de «Culise» este un tip bine: înalt, suplu, cu freză (impecabilă), cu haine (în rate), pantofi (lustruiți) și succese notorii în lumea sportivilor de sex femenin.

Succesele acestea îl încântă. Și fiindcă nu vrea să le obțină numai prin calitățile sale fizice (combinate cu calitățile profesionale ale croitorului, cismarului și frizerului său), le pregătește în fraze cari vor să fie cât mai culte.

Eri confratele și-a ales ca țintă a tirului său monden, o nostimă jucătoare de wolley-ball, cu rezistență (personală), neînvinsă până în prezent.

Dialogul a început în franțuzește:

— Ca va?..

— Merçi..

— Et vous?...

Apoi, confratele a simțit subit nevoia să-și afirme și cunoștiințe în materie de limbă latină.

— Pentru mine ești o «rara Apis!... a îngânat gentil confratele, confundând latinescul «avis, care însemnează pasăre, cu faimosul bou «Apis» din mitologia egipteană.

— In schimb, a replicat simplu nostima wolley-ballistă, d-ta ești pentru mine un «Apis» obișnuit.

Nici măcar nu ești rar.

*

Colegul nostru de redacție A Nol (care deși este de «dreapta» și-a ales pe drumul acestei pagini un loc permanent de «stânga» consumă aproape zilnic câte o «cafeluță» cu una din figurile proeminente ale sportului românesc. In această consumație (pe care nu o plătește niciodată...) A. Nol a reușit cele mai surprinzătoare performanțe. Chiar pe aceia de a bea «cafeluța» prin... telefon și de a le bea, fără să le... consume.

Fiindcă în realitate, A. Nol bea ceaiu. Nu bea cafea.

Văzându-l însă, zilnic «la o cafeluță» cu câte cineva, negustorii de cafea i-au făcut numeroase oferte, pentru a-și fixa preferința la una dintre mărci. De două săptămâni, A. Nol este vizitat necontenit de indivizi cu tenul cafeniu și dialectul sensibil alterat:

— Domnul A. Nol?...

— In persoană.

— Eu sunt Danielian, reprezentant de cafea. N'ați vrea să oferiți, în articolele pe cari «le beți» zilnic cu câte cineva, cafeaua noastră?...

— Regret, dar nu sunt voiajor...

Sau:

— Domnul A. Nol?...

— Eu.

— Eu sunt directorul magazinului «La Pașa». N'ați vrea să...

— Nu pot!.. îl repede, scurt, A. Nol....

Sunt totuși zile, când A. Nol nu face «cafeluțe». In zilele acestea, face poezii. Ca poet, colegul nostru A. Nol este Eminescu (ca formă) și Molière (ca fond). Are poezii excelente.

Totuși, un grup de admiratoare dela «Ioreș Club» (vechea afecțiune sportivă a lui A. Nol) a venit eri să-i facă o farsă, care continuă să fie principalul subiect de amuzament, în redacția «Gazetei Sporturilor».

— Dv. sunteți d. A. Nol?... s'au interesat iureșistele, când iureș în timiditatea colegului nostru (poet) de redacție.

— Eu sunt!... s'a scuzat A. Nol. Aveți o cafea de recomandat?..

— Cafea?... s'au mirat iureșistele. Nici-o cafea. Am venit să vă felicităm pentru ultima dv. poezie.

— Adevărat?... a roșit, surprins, A. Nol. Sunteți foarte amabile Dar ce v'a plăcut mai mult din poezia mea?...

— Desenurile!... au ciripit iureșistele dispărând în acelaș iureș în care apăruseră pentru o clipă..

Castor

De prin lume adunate...

SCAIEȚII....

După cum există în football jucători «acrocheuri» sau «scaieți» — cum li se mai spune — tot așa există și în celelalte sporturi.

Genul lor de joc este cel mai plictisitor pentru adversar și tocmai prin aceasta reusește de multe ori să parvină la rezultate surprinzătoare.

Pentru a scăpa de acest gen de jucători, cari sunt în stare câte odată să încurce la maximum un campionat sau un turneu eliminatoriu — în special — federația internațională de ping-pong, a reglementat durata de joc a unui match.

Se știe că această măsură se îndreaptă mai mult contra Românilor, cari prin jocul lor de «țăcăneală» exasperanț pentru trăgători, reușise să elimine mulți jucători consacrați și să se califice până în finala campionatului mondial.

La football, câte un «scaiete» de acesta, dacă mai este și dobrogean ca Vintilă dela Rapid de exemplu, «usucă» pur și simplu aripa pe care o marchează.

Dacă însă în football genul acesta de joc nu este dezagreabil în ping-pong și tennis este de o monotonie exasperantă.

Vă mai aduceți poate aminte de campionatele internaționale de tennis ale Românei?

La proba de simplu doamne, printre alte concurente străine, figura și campioana Jugoslaviei, d-ra Covacs.

Campioana jugoslavă este o jucătoare «scaete» din acelea care se atârnă de jocul adversarului și fără nici un fel de stil sau grație, poate să țină un match o oră, două, trei, pentru ca acest lucru nu contează, pentru că răspunde cu o agasantă regularitate orice minge.

Datorită acestui joc, d-ra Covacs este campioană a țării sale și reușește performanțe destul de bune în turneele internaționale la cari participă.

La campionatele noastre internaționale, după un joc exasperant de monoton, puțin a lipsit ca să elimine în semi-finală pe reprezentanta noastră d-ra Somogyi.

La Bordighera, unde au participat Hamburger și Caralulis, «scaietele» jugoslav a fost prezent și ca totdeauna s'a plasat până în semi-finală.

Aci a avut loc o reeditare a matchului cu d-ra Somogyi, poate ceva mai puțin interesant, pentru că matchul se dispută între două străine.

Austriaca Krauss a trebuit să lupte 3 ore și jumătate pentru ca să reușească să se califice pentru finală.

Spectatorii au asistat de politeță un set apoi văzând cu cine au de aface, au mai plecat să se plimbe și setul 2 nu se terminase.

Au mai plecat pe acasă, la masă și nu fără surprindere, când s'au întors cu siesta făcută, au găsit pe d-ra Covacs luptând încă disperat pentru a se califica pentru finală.

Și totuși, în cele din urmă, d-ra Krauss a reușit să o învingă.

SPORT UNIVERSITAR

Reorganizarea asociației sportive „Arhitectura"

Asociația sportivă „Arhitectura" a fost reorganizată pe noi baze, urmărind a da membrilor săi o cât mai largă posibilitate de a activa pe tărâmul sportiv.

Acest lucru se datorește inițiativei câtorva tineri arhitecți, cari urmăresc pe această cale să adune în sânul Asociației pe toți membrii aceleiași profesiuni, cari au azi o activitate sportivă foarte bogată în cadrele celorlalte cluburi.

Această inițiativă, bucurându-se de sprijinul direct al Societății arhitecților români, iar Asociația având azi la conducerea ei pe d. arhitect St. H. Obari, cunoscut sportivilor noștri prin faimoasele sale realizări dela Soc. „Inainte" din Calea Șerban Vodă, privim activitatea Asociației sportive „Arhitectura" cu mult optimism și-i urăm un cât mai mare succes pe drumul de frumoase realizări pe care a pornit.

O... EROARE

In cercurile sportive din Budapesta a făcut mare impresie o știre apărută în ziarul «Das Echo» din Viena. Ziarul povestește că la Berlin a fost terminată construcția tablelor de marmoră pentru hala olympică, în care au fost sculptate numele campionilor olympiei. Insă din cele 10 victorii olympice ale Ungariei numai 7 au fost păstrate pentru prosperitate. Numele celor 8 campioni olympici maghiari de religie mozaică: Pabos, Iboma Elek și Karpati, au fost uitate.

Opinia publică sportivă din Ungaria așteaptă acum cu mare interes reacțiunea O. T. T.-ului care va face demersuri pentru rectificarea acestei erori.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 24)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

Dar au aflat, toate escapadele mele la «Nippon». Știu despre nopțile mele la «Nippon» cu Milka și cu Törek, mai ales cu Törek, al cărui nume cu rezonanță maghiară pare să explice goalul pe care l-am primit la sfârșitul matchului.

Am vândut matchul lui Törek. Iată ultima bombă a ziarelor de eri.

Este o prostie și asta. Prostiile însă, găsesc «adepți», cu o viteză pe care n'aș fi bănuit-o. Prietenii au început să mă evite. Sânt și ei convinși că am vândut matchul. Mă ocolesc pur și simplu, sau îmi întind o mână moale care mă lămurește că nu țineau de loc să mi-o întindă.

Am început să-i ocolesc și eu.

25 Aprilie. Iată-mă, complet singur. Prietenii au dispărut din raza vieții mele. Au plecat singuri, suspectându-mi probitatea, sau i-am alungat eu, evitându-i.

Am încercat să protestez, la ziare. Pretutindeni însă, am găsit răspunsuri evasive. Fără contur precis de încredere. De bună voință:

— Știm, dar... Opinia publică... Prietenia dumitale cu Törek...

Și'n fiecare zi, gazetele îmi întind numele pe pagini întregi, sub titluri din ce în ce mai tari, mai amenințătoare și mai categorice: *«Vișoiu a vândut matchul cu Ungaria»... «Nopțile jucătorului Vișoiu, la «Nippon»... «Prietenia jucătorului Vișoiu, cu ungurul suspect Törek»...*

Și peste tot textul, aceleași întrebări, repetate des și convingător: De unde prietenia cu Törek?... De unde prietenia cu Milka?... De unde banii pentru atâtea nopți de petrecere, la «Nippon»?... De unde banii?... De unde banii?... De unde banii?...

26 Aprilie. Nu mai pot să fac nimic. La început, am zâmbit. Mă făcea să râd învinovățirea generală, de-a fi vândut matchul cu Ungaria.

Acuma însă, zâmbetul mi-a dispărut. Mă tortureazǎ ura generală împotriva mea: a presei, a prietenilor, a tuturor, împotriva unui om rămas singur. Care-și evită și familia...

27 Aprilie. Ziarele mă atacă din nou.

28 Aprilie. Ziarele mă atacă din nou.

29 Aprilie. Ziarele mă atacă din nou.

30 Aprilie. Nu mai pot. Sunt ca un vânat încolțit din toate părțile, neputincios și gata să fie sfâșiat. Am rezistat, cât am putut. Acuma însă, sânt istovit. Nu mai pot. Mă atacă toată lumea, mă suspectează toată lumea. Nu am pe nimeni care să-mi dea o mână de ajutor în lupta aceasta inegală. Injustă.

Prieteni nu mai am. Au dispărut toți. Acasă, stau foarte puțin. Imi evit părinții. Am impresia că știu ce mi se pune în sarcină, și nu 'ndrăznesc să-i întâlnesc. Nu am curajul să înfrunt privirea blândă a mamei, sau căutătura tristă a lui tata... Nu pot... Pe Radu, tot nu l-am întâlnit. Mă evită și el?... Pe Miry, deasemeni n'am văzut-o. Dar ea, nici nu mă mai interesează.

Mă tortureazǎ, doar vrajba care mă încolțește de pretutindeni. Ura nedreaptă care mă urmărește și îmi macină nervii, zdrențuindu-i ca pe o cârpă veche, de mătase...

1 Mai. O lună nouă. Doar situația mea e veche. Doar ura generală, împotriva mea e veche și nestăpânită.

Trăesc. Asta e tot ce fac.

Dar viața nu îmi mai spune nimic. Ce-ar fi să o termin?... Ce-ar fi să scap, odată pentru totdeauna, de situația aceasta de animal pândit, de nopțile lungi de insomnie, de zilele lungi și cenușii ale unei existențe fără rost?...

2. *Mai.* Mă paște gândul morții. Ca pe studentul acela din «Păianjenul» lui «Ewans», torturat de gândul sinuciderii inevitabile.

3 Mai. Da, da. Trebue să scap. Așa, nu poate să mai meargă. O clipă de curaj, și liniștea rece și izbăvitoare se poate introduce pentru totdeauna în existența mea...

O singură clipă de curaj...

4 Mai. M'am hotărât. Trebue să scap. Am pregătit și lucrurile necesare. Tot ca studentul din «Păianjenul» lui Ewans.

Mă sinucid?... Nu... Mă salvez... Și fiindcă numai moartea mă poate salva, o primesc ca pe o izbăvire... Cum poate să-și refuze cuiva liniștea, într'o existență care se zbate între inutil și ură?... Sinuciderea... Iată ultima soluție... Iată îndreptarea unei vieți, omorîtă într'o clipă de uitare, de neatenție, de deslușire a adevăratelor aspecte ale vieții, cu toate nerușinările ei...

Sinucidere?... Nu... Evadare...

5 Mai. Așa dar, evadez. Scap. Am toate lucrările pregătite. Am și hotărârea, și curajul necesar. Mi-am ales și locul «evadării»: bara de sus a porții depe terenul O. N. E. F. Ca un răspuns, pentru atacurile cari mi-au devastat viața, în ultimele două săptămâni, pentru ura spectatorilor și sancționarea mea proprie.

Mâine dimineață, mă duc.

(Va urma)